

Máramarossziget, 1917. március 13. – Budapest, 1988. november 13.

Apja magántisztviselő volt. Kereskedelmi akadémiát végzett, 1935-1937-ben a párizsi Hautes Études Commerciales-ban és a Politikai Tudományok Főiskoláján tanult. Budapesten magántisztviselő 1940-ig a Precíziós Gépgyárban, majd a Benedek és Társa Gépgyárban, majd lakatos 1944-ig, közben 1941-től 1943-ig munkaszolgálaton volt. A magyarországi szociáldemokrata ifjúmunkás mozgalom tagja, 1938-tól KMP tag, az SZDP V. kerületi ifjúsági vezetőségének tagja. A II. világháború alatt, 1940 végétől az Országos Ifjúsági Bizottság egyik alapító szervezője, az Oktatási Bizottság tagja. 1943-ban a vasasszakszervezet Ifjúsági Bizottságában majd a Békepártban működött, az ország német megszállása alatt az illegális KIMSZ megszervezője és titkára, a Ságvári-partizáncsoport vezetőjeként részt vett a fegyveres nemzeti ellenállási mozgalomban. 1945-ben a Szabad Nép munkatársa, majd a MADISZ országos nevelésügyi titkára, 1946-tól az MKP KV Agitációs és Propaganda Osztály alosztályvezetője, 1947-től osztályvezető-helyettese, 1949-ben a budapesti VIT Propaganda és Sajtóosztály osztályvezetője, 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront országos listáján szerzett képviselői mandátumot. A Népművelési Minisztériumban 1949-től a Film, majd 1951-től a Színházi Főosztály főosztályvezetője; 1955-ben a Magyar-Szovjet Társaság főtítkára lett. 1956-ban a népművelési miniszter helyettese, 1956 novembere után a Népszabadság szerkesztőbizottságának tagja és külpolitikai rovatvezetője. 1960-tól a Külügyminisztériumban miniszteri tanácsos, 1963-tól az MKKE Nemzetközi Kapcsolatok Tanszékén tanított, előbb egyetemi docens, 1977 és 1987 között címzetes egyetemi tanár volt. Az MSZMP Politikai Főiskoláján 1960-tól és a BME előadó tanára 1966-1972 között. Az 1945 utáni korszak egyetemese történetével, diplomáciatörténetével foglalkozott. A Béke Világtanács tagja, az Országos Béketanács elnökségi tagja és az OBT tudományos bizottságának tagja volt 1974-től.